

УДК 94(477):929Сливка

Ігор СОЛЯР, Марина ЧЕБАН

ЮРІЙ СЛИВКА ЯК ІСТОРИК ТА ОРГАНІЗАТОР ІСТОРИЧНОЇ НАУКИ

Життєвий шлях відомого українського вченого, дослідника політичної історії України новітньої доби Юрія Сливки багатогранний. Працюючи майже півстоліття в Інституті українознавства, до 1993 – Інститут суспільних наук) НАН України, підготував важливі наукові студії з історії національно-визвольного руху, етноконфесійних трансформацій, передумов та наслідків Першої та Другої світових війн, політики тоталітарних режимів на українських землях тощо. У період незалежності Ю. Сливка став активним в громадсько-політичному житті, виступав прихильником консолідації національно-державницьких сил України.

Більшістю своїх здобутків вчений завдячує своїм учителям, передусім, академіку Івану Крип'якевичу та батькам. Родина прадіда Юрія Юрійовича жила на території Лемківщини, на кордоні між Словаччиною і Польщею. У 70–80-х роках XIX ст. прадід Юрія Юрійовича – багатодітний батько і господар Василь Сливка із сім'єю переїхав до Потисянської долини (Мукачівщина), де між Старим і Новим Давидковом протікає річка Латориця. Цей чудовий мальовничий край нікого не залишає байдужим. У той далекий час щаслива сім'я, отримавши 5–6 га доброї землі, осіла, і напевно, разом з іншими лемківськими родинами (Басарабів, Гранчаків та ін.), заснувала поселення.

Згодом, вже батько Юрія Юрійовича, Юрій Васильович, придбав ще одну невеличку (приблизно 0,5 га) ділянку на горі Ловачці, з висоти якої добре проглядається Мукачівський замок Паланок. Це остання по дорозі до Ужгорода гориста місцевість, густо вкрита виноградниками і сливовими деревами на схилах. У цьому місці надзвичайна аура... Тут забуваєш про час і земні турботи, перебуваючи у повній гармонії з природою.

З одного боку гора Ловачка має уступ, в якому власники ділянок викопували або ж видобували пивниці. Таку ж винницю видобув і батько Юрія Юрійовича. Тут зберігався весь урожай родини Сливков, а це і грона винограду, які не в'янули аж до Різдва, і вино у дубових бочках. Постійна температура 14–15°C дозволяла сховатися від спеки влітку і посмакувати тут же щойно спеченою картоплею на житній соломі з погарчиком вина. А вино... Про нього окрема історія. Відзначимо, що у цьому благодатному краї вирощували виноград різних сортів – Шосла, Ізабелла, Нова та інші.

Батько, на якого характером дуже схожий Ю. Сливка, був уособленням світла, спокою, життєвої мудрості і доброти. Ніхто ніколи не чув від нього лайливих слів, зрештою в українській мові, як відомо, такі слова, якщо і є, то здебільшого, доброзичливі. Повага до батька була безмежною, та коли вже чулося рвучке: “Тисяча вітрів!!!”, то всі діти добре розуміли, що то було останнє попередження.

Довірливий Юрій Васильович частенько через свою наївність потрапляв у всілякі дивовижні халепи, стаючи жертвою шахраїв, яких ніколи не бракувало.

Виправдовуючись перед дружиною, він вже потім говорив, що зустрів давніх військових побратимів, що то були друзі ще з молодечих років та інше. Кумедних історій було багато. Усіх не переповісти. Але ось одну, котру родина не забуває та на свята з гумором завжди згадує, можна навести.

Одного разу Юрій Васильович вирушив на торговицю купувати корову. Натрапив на умілого продавця, який ще, ймовірно, здалеку помітив “потрібного клієнта” та так заходився нахвалювати корову, та ще й з телятком за ціною одної тварини, і що нібито вона дуже добра та дає багато молока... Батько, нічого не підозрюючи, щасливий повертався додому, думаючи, що вдало поторгувався. Але тут на подвір’ї його вже чекала мама – Марія Василівна, жінка з багатим життєвим досвідом та практикою. Вона, як справжній експерт у таких справах, відразу помітила, що це за товар. Корова виявилася стара, як бойків світ, де вже там до молока, а телятко взагалі не від неї – кволе і маленьке, рахітне. Та вже було пізно. Потім все йшло за звичною програмою: батько хапався за голову, спочатку трохи виправдовувався, та, врешті, під тиском аргументів змушений був визнати провину.

Ще раз про Юрія Васильовича. Народився він у 1890 р., у 1912 р. був призваний до австро-угорської армії. У 1914 р. очікував на демобілізацію, але у зв’язку з початком війни, змушений був служити аж до розпаду Австро-Угорської імперії – до 1918 р. У складі австро-угорської армії він відбув на російський фронт з Пряшева через Ужгород, Львів аж до Рави-Руської, де був дислокований у місцевих казармах. На російсько-австрійському фронті потрапив у полон до росіян. Це сталося у Вінниці, де перебував з 1916 до 1917 р., тобто до часу падіння царського режиму в Російській імперії, коли і був звільнений. З полону поспіхом повертався у рідне Закарпаття, але вдома його чекала нова мобілізація в австро-угорську армію, з якою пішов на західний фронт – в Італію, місто Домберто, де й застав розпад Австро-Угорщини.

У батьків Юрія Юрійовича народилося дев’ятеро дітей, двоє з яких – дівчата, у дитячому віці померли. Батьки Юрія Юрійовича дбали про добре ім’я та репутацію родини й були на доброму рахунку в селі. Діти не всі отримали освіту, але ось восьмого сина батьки чомусь обрали для науки. “Він повинен бути вченим, бо ще новонародженим його батько приклав Псалтирем”, – так кажуть в народі.

Ріс Юрій Юрійович звичайним хлопцем. Батьки любили його, та з-поміж усіх дітей він користувався особливою увагою мами. Будучи вже майже незрячою, мама розгледіла на фотографії у районній газеті свого Юрка – студента, який працював над дипломною роботою в бібліотеці університету. Мабуть, то мамине серце відчуло сина.

Початкову освіту Юрій Юрійович здобував у п’яти державах, до складу яких потрапляло Закарпаття. Спочатку в Чехословацькій Республіці, в якій Закарпаття, як складова частина, мало право автономії. З кінця 1938 до початку 1939 рр. вчився у Карпатській Україні, з 1939 до 1944 – в Угорському королівстві, з кінця 1944 до кінця 1945 в Закарпатській Народній Республіці, а з 1946 – в УРСР. Усього вісім років.

Перший навчальний заклад, в якому “гриз граніт науки”, – була народна школа в селі Нове Давидково. Після чотирьох років навчання поступив у Горожанську школу у селі Великі Лучки Мукачівського району. Там ще чотири класи. Та після звільнення Закарпаття у 1945 р. Юрко навчався у Мукачівському кооперативному технікумі (це середній навчальний заклад) ще 2–3 роки. Завершив середню освіту у серпні 1948 р., після закінчення Мукачівської середньої школи робітничої молоді.

У початковій школі мовою навчання була русинська, тобто українська, але вивчали ще й угорську. Досконало угорську вивчив у Мукачево, будучи учнем технікуму та середньої школи і мешкаючи на квартирі в угорки Моні нейні (пані Марії).

Ще один фрагмент із періоду навчання Юрія Юрійовича. Життя не було спокійним. Наприкінці другого року навчання у кооперативному технікумі у віці 15 років, за звинуваченням у буржуазному націоналізмі та у зв'язках з УПА, було арештовано групу однокурсників. Молодому Юрію Юрійовичу тоді дивом вдалося уникнути арешту, завдяки попередженню керівника курсу Павла Кривошеї, який сказав: “Юрцю, тікай негайно з технікуму!”. У той час було заарештовано десятки молодих хлопців, які згодом відсиділи по тюрмах та ГУЛАГах аж до 1956 р.*.

1948–1953 рр. – навчання в Ужгородському державному університеті на історико-філологічному факультеті. Після його закінчення ректорат рекомендував випускника в аспірантуру в Інститут історії НАН України. І після вступних іспитів Юрія Юрійовича скерували у відділ аспірантури Інституту суспільних наук АН УРСР до професора Івана Петровича Крип'якевича. Врешті, ця історія докладно висвітлена у спогадах Юрія Сливки про академіка І. П. Крип'якевича.

Близько шістдесят років тому юний випускник Ужгородського університету Юрій Сливка вперше переступив поріг Інституту суспільних наук АН УРСР – установи, що зберігала давні традиції гуманітарної науки в Галичині. Молодому амбітному досліднику пощастило, адже на той час в Інституті працювали знані особистості, члени НТШ – Михайло Возняк, Іларіон Свенціцький, Маркіян Смішко, Марія Деркач, Іван Крип'якевич та ін., знайомство та співпраця з якими не могли не позначитися на його світогляді та наукових зацікавленнях.

У грудні 1953 р. І. Крип'якевич призначив аспіранта Ю. Сливку секретарем відділу історії України замість Степана Білецького. Як згадував Ю. Сливка, І. Крип'якевич з довірою і повагою ставився до усіх співробітників та аспірантів, був людиною з великими науковими та морально-етичними принципами. Науковий керівник всіляко сприяв молодому історик у пошуках джерельних матеріалів, давав тривалі відрадженьня у Закарпатський обласний архів, архівні установи Києва та Москви. Допомога цінними порадами та настановами¹. У 1958 р. в Інституті історії АН УРСР аспірант захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата історичних наук на тему “Революційно-визвольний рух на Закарпатті. 1929–1933 рр.”².

У 1960 р. в Києві видано першу монографію вченого “Революційно-визвольна боротьба на Закарпатті в 1929–1937 рр.”, яку хронологічно доведено до передодня проголошення Карпатської України. Незабаром, у 1966 р., він видав брошуру “Підступи міжнародної реакції на Закарпатті в 1938–1939 рр.”. Дослідник брав участь також у великих науково-дослідницьких проектах – підготовці багатотомного видання “Історії міст і сіл Української РСР. Львівська область”. Ю. Сливка відповідав за написання нарисів про Золочівський та Нестеровський (тепер – Жовківський) райони³. У 1968 р. опубліковано колективну монографію “Торжество

* Інтерв'ю про батьків і малу батьківщину записала Т. Панфілова у сестри Ю. Сливки – Олени.

¹ Сливка Ю. Академік Іван Петрович Крип'якевич. Спогади / Ю. Сливка. – Львів, 2000. – С. 9–10.

² Ковальчук О. Сливка Юрій Юрійович / О. Ковальчук // Українські історики ХХ століття. Біобібліографічний довідник. Серія “Українські історики”. – Київ; Львів, 2003. – Вип. 2. – Ч. 1. – С. 292–293.

³ Історія міст і сіл Української РСР. Львівська область / [ред. кол.: В. Маланчук, М. Івасюта, І. Крип'якевич, М. Олексюк, В. Чугайов та ін.]. – Київ, 1968. – С. 365–384; 498–508.

історичної справедливості”⁴, історіографічний матеріал до якої у бібліотеках та архівах Москви, Києва, Львова збирали Ф. Стеблій, М. Вальо, Я. Ісаєвич, Р. Кирчів, Ю. Сливка та інші співробітники Інституту. У книзі опубліковано чимало цікавих фактів з історії України, а головною заслугою авторського колективу було висвітлення історичного процесу в Україні не як механічного додатку до історії Росії, а як закономірного процесу розвитку українського народу⁵.

В Інституті суспільних наук Ю. Сливка професійно зростає від аспіранта до завідувача відділу. З 1974 р. до середини 80-х років вчений був секретарем партійної організації Інституту суспільних наук, виконуючи непрості функції своєрідного “буфера” між партапаратом і співробітниками установи, виступав за коректну наукову критику опонентів⁶. 1974 р. Ю. Сливка захистив у Києві докторську дисертацію “Анексія Східної Галичини і боротьба трудящих проти іноземного поневолення”. У ті ж роки досліджував також церковно-релігійні відносини в Україні. Значна частина фактів, окремих тез, висновків вченого, які він висловлював у монографіях, виданих у 1950–1980-х роках не втратили актуальності в сучасній історичній науці. Зокрема, аргументація автором необхідності бойкоту в Галичині виборів 1922 р. до польського парламенту в умовах невизначеного міжнародного статусу Галичини тощо.

Політичні і соціально-економічні зміни, спричинені “перебудовою”, не могли не позначитися й на діяльності Інституту суспільних наук. Більшість співробітників установи більше не хотіли миритися з тим, що керівників нав’язували партійні інстанції, а працівники ніяк не могли на це вплинути. Обранню нового директора демократично, без тиску зверху посприяло й керівництво Академії наук. Восени 1989 р. відбулися вибори директора Інституту, якого обирали з поміж двох кандидатів – Я. Ісаєвича та Ю. Сливки. Обидва вчених запропонували досить схожі програми розвитку інституту, спрямовані на кардинальне підвищення науково-організаційної роботи. За підсумками таємного голосування переміг Я. Ісаєвич. Результати виборів були несподіваними для прихильників Ю. Сливки, адже його вважали головним претендентом на посаду директора⁷. У цей період з’явилася колективна праця під керівництвом Ю. Сливки “Возз’єднання західноукраїнських земель з Радянською Україною”, та дослідження “Сторінки історії КПЗУ”, в яких піддано критиці вплив політики сталінізму на національно-політичні та культурні процеси в західному регіоні України.

У 1991 р. минуло 100 років з часу початку масової еміграції українців до Канади. З нагоди цього ювілею проводились різноманітні громадсько-політичні заходи в Україні та у країнах поселення українців, передусім у Канаді. У червні 1990 р. в Торонто

⁴ Сливка Ю. Боротьба проти релігійного і національного гніту / Ю. Сливка // Торжество історичної справедливості / [ред. кол.: М. Олексюк, М. Івасюк, М. Кравець, Ю. Сливка, Ф. Стеблій та ін.]. – Львів, 1968. – С. 157–161; Сливка Ю. Боротьба трудящих Західної України, Буковини і Закарпаття проти соціального і національного гніту, за возз’єднання з Радянською Україною / Ю. Сливка, І. Васюта // Там само. – С. 434–479.

⁵ Шкраб’юк П. Із книги життя Юрія Сливки / П. Шкраб’юк // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Львів, 2000. – Вип. 7: Збірник на пошану професора Юрія Сливки. – С. 8–10.

⁶ Галайчак Т. Інститут суспільних наук: сторінки історії / Т. Галайчак, О. Луцький // Там само. – С. 54.

⁷ Луцький О. Інститут суспільних наук АН УРСР у другій половині 80-х – на початку 90-х років ХХ століття: пошуки нових орієнтирів / О. Луцький // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Львів, 2013. – Вип. 23. – С. 657–658.

Канадське товариство українських робітничих студій організувало наукову конференцію. Важливим етапом відзначення ювілею стала міжнародна наукова конференція “Українці у зарубіжному світі” 6–7 вересня 1990 р. у Львові. Співорганізатором її виступив Інститут суспільних наук АН УРСР. Ю. Сливка доклав чимало організаційних зусиль для проведення конференції на належному рівні. Конференція у Львові зібрала провідні наукові сили українознавців, зокрема з діаспори. З доповідями виступали: з Канади – Манолій Лупул, Петро Кравчук, Френк Сисин, Богдан Медвідський, Олександр Баран, Мирон Шатульський, Орест Субтельний, Маршалл Ней, Марія Скрипник; з США – Григорій Грабович, Василь Маркусь, Марта Богачевська-Хом’як, Оксана Грабович; з Англії – Надія Долуд Левчук-Кравчук. Саме за його ініціативою видано матеріали вищезазначених конференцій “Українська еміграція. Історія і сучасність”⁸.

У цьому збірнику опубліковано статтю Ю. Сливки “Суспільно-політичне життя українців Канади в дзеркалі західноукраїнської преси (20–30-ті роки)”, написану автором на нових методологічних принципах. Учений виділив кілька основних аспектів громадського життя українців в Канаді, врешті, як і інших груп еміграції у світі, які більш-менш повно і систематично висвітлювалися пресою західноукраїнських земель у міжвоєнний період: ставлення українців Канади до подій в Наддніпрянській Україні та західноукраїнських земель; господарська, громадсько-політична, культурно-освітня діяльність українців на канадській землі⁹.

Відновлення незалежності України позначилося і на діяльності Інституту суспільних наук, зокрема з 1993 р. змінено назву на Інститут українознавства ім. І. Крип’якевича, уточнено науковий профіль відділів. Так, співробітники відділу новітньої історії під керівництвом завідувача, професора Ю. Сливки досліджували новітню історію – національно-визвольний рух ХХ ст., питання державності й соборності українських земель, їх суспільно-політичний і культурний розвиток в умовах тоталітаризму.

Оскільки історія ХХ ст. чи не найсфальсифікованіший радянською історіографією період, співробітники відділу за новими методологічними принципами вивчали державно-правовий статус західноукраїнських земель у складі різних держав, політику країн Центрально-Східної Європи щодо державної незалежності України, українсько-польські відносини. Грунтовно досліджувався також радянський період в історії західних земель України.

Вагомим внеском до скарбниці історичної науки були археографічні проекти, в яких брав участь Юрій Сливка. Збірники документів “Літопис нескореної України”, “Культурне життя в Україні. Західні землі”, “Депортації. Західні землі України кінця 30-х – початку 50-х рр.” стали іміджевими науковими виданнями Інституту українознавства ім. І. Крип’якевича НАН України. Розуміючи важливість джерельних матеріалів для істориків, дослідник визначав актуальну тематику, відбирав і готував до друку документи. Зокрема співробітники відділу новітньої історії Ю. Сливка, Я. Лялька, І. Патер, О. Стасюк, М. Ковальчук видали два томи “Літопису нескореної України (документи, матеріали, спогади)”. У виданні опублікували джерела про більшовицькі репресії та депортацію населення Західної України, Буковини і

⁸ Українська еміграція. Історія і сучасність. Матеріали міжнародних наукових конференцій, присвячених 100-річчю еміграції українців до Канади / [упоряд. Ю. Сливка]. – Львів: Каменяр, 1992. – 384 с.

⁹ Сливка Ю. Суспільно-політичне життя українців Канади в дзеркалі західноукраїнської преси (20–30-ті роки) / Ю. Сливка // Українська еміграція. Історія і сучасність. – С. 140–141.

Закарпаття, що розкривають трагічну долю українців у воєнні та післявоєнні роки. Документи з архівів Львова, Києва, Москви показують знищення тоталітарним режимом громадсько-культурних діячів, вчених, духовенства, висвітлюють визвольні змагання українського народу за відновлення незалежності держави¹⁰.

Ю. Сливка був відповідальним редактором збірника “Культурне життя в Україні. Західні землі”, де публікувалися документи про культурні процеси в західних землях України за умов панування тоталітарного режиму та на початкових етапах національного відродження і утвердження незалежності України. Матеріали видання всесторонньо висвітлюють репресії щодо інтелігенції, духовенства, інакомислячих, рух опору політиці русифікації¹¹. Упорядники видання О. Луцький, Т. Галайчак, Б. Микитів, Л. Батрак, Ю. Сливка провели значну археографічну роботу, відшукуючи в архівах Києва, обласних державних архівах Львова, Івано-Франківська, Ужгорода, Луцька, Рівного, Чернівців та ін. міст, особистих архівах матеріали, що якнайкраще висвітлювали головні напрями й характер культурних процесів у західних областях від 1939 до 1971 рр.

У 1990-х роках реалізовано ще один видавничий проект, відповідальним редактором якого був Ю. Сливка – збірник документів, матеріалів та спогадів “Депортації”¹². У тритомнику опубліковано документи, спогади та інші матеріали про репресії та депортаційні акції періоду Другої світової війни, про примусове виселення українців із Холмщини, Підляшшя, Надсяння, Лемківщини (акцію “Вісла”) та поляків і євреїв із Західної України у 40-х – на початку 50-х років ХХ ст. Вступна стаття до збірника Ю. Сливки відтворювала суспільні та наукові оцінки політики депортацій та її наслідків¹³. Відзначимо, що в середині 1990-х років досліджувана проблема була ще недостатньо розробленою, а публікація документів відкривала нові можливості для її глибокого вивчення.

Ю. Сливка одним з перших в Україні намагався привернути увагу дослідників до проблеми “Україна в Другій світовій війні”, яка часто використовувалася в імперських війнах Російською Федерацією проти відновленої України наприкінці ХХ – на початку ХХІ ст. Відділ новітньої історії за керівництва Ю. Сливки поповнився молодими дослідниками В. В’ятровичем, Р. Грицьківим, М. Романюком, М. Посівничем, які сьогодні збагатили українську історичну науку вагомими дослідженнями з історії Другої світової війни, ОУН–УПА. У концептуальній статті “Україна в Другій світовій війні: національно-політичний та міжнародно-правовий аспекти” Ю. Сливка проаналізував українське питання в міжвоєнний період ХХ ст., напередодні та на початковому етапі Другої світової війни, а також – наслідки війни для України¹⁴.

¹⁰ Літопис нескореної України. Документи, матеріали, спогади / [ред. кол. Ю. Сливка, Я. Дашкевич, І. Патер та ін.]. – Львів: Просвіта, 1993. – Кн. 1. – 800 с.; Львів, 1997. – Кн. 2. – 664 с.

¹¹ Культурне життя в Україні. Західні землі. Документи і матеріали / [упоряд.: Т. Галайчак, О. Луцький, Б. Микитів, Ю. Сливка та ін.]. – Київ: Наукова думка, 1995. – Т. 1: 1939–1953. – 752 с.; Львів, 1996. – Т. 2: 1953–1966. – 920 с.

¹² Депортації. Західні землі України кінця 30-х – початку 50-х рр. Документи, матеріали, спогади: у 3-х т. / [відп. ред. Ю. Сливка]. – Львів, 1996. – Т. 1: 1939–1945 рр. – 752 с.; Львів, 1998. – Т. 2: 1946–1947 рр. – 540 с.; Львів, 2002. – Т. 3: Спогади. – 418 с.

¹³ Сливка Ю. Витоки і наслідки національної трагедії / Ю. Сливка // Депортації. Західні землі України кінця 30-х – початку 50-х рр. Документи, матеріали, спогади: у 3-х т. – Львів, 1996. – Т. 1. – С. 5–26.

¹⁴ Сливка Ю. Україна в Другій світовій війні: національно-політичний та міжнародно-правовий аспекти / Ю. Сливка // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Львів, 1997. – Вип. 3–4. – С. 3–31.

Українсько-польські відносини в XIX–XX ст. постійно перебували в центрі уваги відділу новітньої історії Інституту. Ю. Сливка сприяв контактам з відомими польськими дослідниками Р. Тожецьким, А. Айненкелем та ін. Учений взяв участь у IV міжнародному науковому семінарі “Україна–Польща: важкі питання”, що проходив 8–10 жовтня 1998 р. у Варшаві. На ньому розглянуто п’ять тем з історії українсько-польських відносин в роки Другої світової війни, а саме: 1) позиція і участь у німецько-польській війні 1939 р.; 2) політика радянської влади щодо населення Західної України в 1939–1941 рр.: суть і наслідки; 3) українська проблема в політиці польського еміграційного уряду і польського підпілля в 1939–1945 рр.; 4) становище і доля українців у Генеральному губернаторстві (без Галичини) в роки німецької окупації; 5) українська політична думка у Західній Україні щодо польської проблеми в роки Другої світової війни¹⁵.

Ю. Сливка відзначається широким колом наукових зацікавлень: в ранній період наукової діяльності більше уваги приділяв історії рідного Закарпаття міжвоєнного періоду, а згодом – досліджував політичну історію Західної України XX ст. У своїх публікаціях Ю. Сливка традиційно засвідчував високий дослідницький рівень, масштабність мислення, наукову скрупульозність, широту охоплення аналізованих проблем, уміння не тільки бачити предмет дослідження у всій багатогранності зв’язків, а й знаходити в цьому розмаїтті саму суть, й одночасно демонстрував належний стиль викладу – місткий і виразний¹⁶.

Чи не найважливішим досягненням кожного науковця є підготовка вихованців, тобто власної історичної школи. Вмілий організатор та кваліфікований працівник Ю. Сливка підготував багатьох відомих вчених, зокрема В. Барана, О. Зайцева, Ю. Зайцева, М. Кугутяка, М. Литвина, І. Патера, І. Соляра та ін. Більше тридцяти докторських та кандидатських дисертацій захищено під його керівництвом. Учні професора відзначають, що привабливою рисою Ю. Сливки є доброзичливе ставлення до вихованців, допомога в опрацюванні теми дослідження, тривале обговорення концепції та структури роботи, деталізація плану, осмислення пропонованих положень, обговорення розділів в індивідуальних бесідах та на засіданнях відділу¹⁷.

Тривалий час Ю. Сливка був заступником голови спеціалізованої вченої ради Інституту. Вчений є лауреатом премій Академії наук України, до 70-річчя нагороджений орденом “За заслуги” III ступеня¹⁸. Зустрічаючи свій ювілей, Ю. Сливка повен нових ідей, проектів, які прагнуть реалізувати у співпраці з колегами та молодими дослідниками.

¹⁵ Україна–Польща: важкі питання. – Варшава, 1999. – Т. 4: Матеріали IV Міжнародного семінару істориків “Українсько-польські відносини під час Другої світової війни”. – 348 с.

¹⁶ Луцький О. Інститут суспільних наук АН УРСР у другій половині 80-х – на початку 90-х років XX століття: пошуки нових орієнтирів / О. Луцький // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Львів, 2013. – Вип. 23. – С. 659–660.

¹⁷ Зайцев Ю. Жити Україною. Слово про вчителя / Ю. Зайцев // Україна: культурна спадщина, національна свідомість, державність. – Львів, 2000. – Вип. 7: Збірник на пошану професора Юрія Сливки. – С. 58–59.

¹⁸ Інститут українознавства ім. І. Крип’якевича НАН України. Наукова діяльність, структура, працівники / [відп. ред. Я. Ісасвич]. – Львів, 2001. – С. 301; Архів Інституту українознавства ім. І. Крип’якевича НАН України. – Особові справи працівників Інституту, звільнених у 1988–2010 рр. з прізвищами на “Сл-См”. – Арк. 136, 137.